

ת"פ 39527/07/17 - מדינת ישראל נגד בוריס קליימן,

בית משפט השלום באילת

14 מאי 2020

ת"פ 39527-07-17 מדינת ישראל נ' קליימן

לפני כב' סגן הנשיא, השופט מרדכי (מוטי) לוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם
בוריס קליימן,

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד גור צור

הנאשם וב"כ - עו"ד יצחק מויאל

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

רקע:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, אימים והיזק בזדון לרכוש לפי סעיפים 334, 380, 192 ו-452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

2. על פי המיוחס לנאשם על פי כתב האישום ביום 13/7/2017 בסמוך לשעה 15:00, לאחר ששמעה קולות שבר וניפוץ חפצים על דלת דירתה המצויה בסמוך לדירת הנאשם פתחה הגב' ל' ש'(להלן - **המתלוננת**) את דלת דירתה או אז השליך הנאשם לעברה בקבוק זכוכית אשר פגע בפניה וכתוצאה מכך נחתכה המתלוננת בשפתה העליונה ודם ניגר ממנה. המתלוננת הזעיקה את המשטרה. הנאשם פנה לעזוב את המבנה והמתלוננת חסמה את שער החצר של הבניין בכדי למנוע את יציאתו עד להגעת השוטרים שהוזעקו על ידיה אז הלם בה הנאשם במכת אגרוף לצווארה ואיים עליה בכך שאמר לה "אני ארצח אותך".

עוד נטען בכתב האישום שכשבוע עובר לאירוע המתואר במועד שאינו ידוע למאשימה שבר הנאשם למתלוננת מספר צלחות השייכות לה במטבח המשותף להם.

ראיות המאשימה:

3. המאשימה העידה תחילה את השוטר ראוי עיז אל אדין (ע.ת. 1) שקיבל את הקריאה מהמוקד ש"בחורה מתלוננת ששכן שלה תקף אותה, נשמעה סוּערת". העד סיפר שכשהגיע למקום האירוע התקשה למצוא את המתלוננת אך פגש בה לאחר ברור שערך ליד עמדת הביטחון בבניין. העד העיד שמצא את המתלוננת כשדם על פניה וכששאל אותה מי עשה לה את זה מי תקף אותה המתלוננת לא כל כך הצליחה לדבר מאחר והיא דוברת רוסית. המתלוננת הובילה אותם לדירתה שם ראו שיש מלא עציצים שבורים והפוכים ואז המתלוננת הצליחה להגיד שהשכן שלה הוא שעשה לה את זה ואף ציינה את השם בוריס (פרוטוקול מיום 5/2/18, בעמ' 4, ש'17-11). כשניסה להבין ממנה מה קרה לא הצליח בשל מחסום השפה. הוא ביקש להזמין לה עזרה רפואית, אך היא סירבה וביקשה תחילה להגיש תלונה וכך היה. בתחנת המשטרה נחקרה על ידי חוקר דובר רוסית ומסרה שם את כל הפרטים כולל שמו המלא של הנאשם ומקום עבודתו (פרוטוקול, שם, ש'21-17). הנאשם אותר, עוכב על ידו ונלקח לתחנה.

4. המתלוננת, גב' ל' ש', העידה (ע.ת. 2). בעדותה טענה שביום האירוע חזרה לביתה בצהריים, הכינה לעצמה ארוחת צהריים ונכנסה לחדרה לאכול ולצפות בסרט. בזמן שהכינה את האוכל לא ראתה אף אחד (פרוטוקול, שם, בעמ' 9, ש' 35-36). לאחר כחצי שעה-שעה שמעה דפיקות על דלת הכניסה, סגרה את הסרט וקמה לראות מה קורה. איך שפתחה את הדלת ראתה את הנאשם ומיד עף לעברה בקבוק מים עם פרחים ופגע בפניה פצע אותה ו"נית דם". היא רצה לשירותים על מנת לשטוף את הפצע ולאחר מכן חזרה למסדרון כדי לבדוק עם הנאשם מדוע הכה אותה. הדם המשיך לרדת חרף ניסיונה לעצור את זרימתו בזמן הזה חיגה למשטרה ואמרה לנאשם שאסור לו לעזוב את המקום כי המשטרה בדרך. הנאשם התעלם מדבריה והמשיך להתארגן בעודו טוען כי עליו ללכת לעבודה. הנאשם החל לרדת למטה והמתלוננת השיגה אותו וחסמה את היציאה שלו תוך שהוא ניסה להזיז אותה בכוח וקילל אותה ובשלב כלשהו גם נתן לה אגרוף לכיוון הסנטר. לבסוף הצליח להזיז אותה תוך שהוא קורע לה את השמלה בכתף ויצא. לאחר מכן הגיעה המשטרה (פרוטוקול, שם, עמ' 10 ש' 1-17).

5. בחקירתה הנגדית עומתה עם טענה לפיה לא ראתה מי זרק עליה את הבקבוק שכן מיד עם פתיחת הדלת נזרק עליה, לכך השיבה כי ראתה את הנאשם איך שפתחה את הדלת וכי מלבדם אף אחד לא היה בקומה (פרוטוקול, שם, עמ' 13, ש' 31-32). לאור עדותה לפיה הנאשם שבר לה עציצים שהיו על שולחנה "יש לי כמה עציצים עם פרחים והוא את כולם תפס וזרק בדלת שלי" (פרוטוקול, שם, עמ' 14 ש' 19) הבהירה המתלוננת שהעציצים מחוץ לדירה והנאשם לא נכנס אליה לדירה וכן שהחתול המתגורר עמה פוחד ולא יוצא מהחדר (פרוטוקול, שם, עמ' 14, ש' 19-30). כשעומתה עם עדותה הראשונה במשטרה מיום 13/7/17 בשעה 15:55 (נ/1) שם טענה שלאחר שנזרק עליה הבקבוק נתן לה הנאשם בוקס לגרון, הסבירה שדבריה נכונים אלא שזה לא היה ביחד, קודם נזרק הבקבוק והאגרוף בצוואר היה לאחר שהיא חסמה את יציאתו מהחדר (פרוטוקול, שם, עמ' 16, ש' 1-2). כאשר נשאלה אם האלימות בחצר הייתה בנוכחות בעל הדירה השיבה שבעל הדירה לא היה נוכח, אך הוא שמע את הצעקות, הגיע וצעק על הנאשם על כך שהכה אותה (פרוטוקול, שם, עמ' 17, ש' 8-11). כאשר עומתה עם הטענה כי החבלה בשפה נגרמה לאחר שנפלה על זכויות בדירה השיבה שאין ממש בטענה. המתלוננת עומתה עם התעודה הרפואית בה תועדה המטומה ללא פציעה בעור והוצגה לה תיזה של נפילה שלללה את התיזה ולטענתה לא היו בכלל שברי זכויות שכן היא תפסה את הבקבוק (פרוטוקול עמ' 18, ש' 12-14 וש' 28-32) עוד העידה שכלל לא היו שברי זכויות בדירה וכל שהיה אלו עציצים מפלסטיק ואדמה שפוכה שהיו שבורים ולאחר המכה היה שם גם

דם (פרוטוקול עמ' 19, ש' 6-1). כשנשאלה על ידי ביהמ"ש מה ראתה על הרצפה מנופץ, השיבה כי ראתה על הרצפה עציצים שלה עם הפרחים והאדמה "הכל שבור" (פרוטוקול עמ' 19, ש' 14-15).

6. עוד העיד מטעם התביעה בעל הבית של המתלוננת ושל הנאשם, מר ולנטין גולוד (ע.ת 3), אשר סיפר כי שמע רעש וכאשר יצא לראות מה קורה ראה את המתלוננת חוסמת את דרכו של הנאשם ומונעת ממנו לצאת מהחצר (פרוטוקול עמ' 23, ש' 4-2 וש' 12-14). עוד סיפר כי ראה שלמתלוננת יורד דם והיא סיפרה לו שנפלה (פרוטוקול עמ' 23, ש' 6) ולאחר שהתובע רענן את זכרונו להודעתו במשטרה סיפר שהמתלוננת אמרה לו שהנאשם הכה אותה ואילו הנאשם טען שנפלה לאחר שרדפה אחרי החתול (פרוטוקול עמ' 23, ש' 10-12).

7. בחקירה הנגדית סיפר מר ולנטין שלא שמע את הנאשם מאיים על המתלוננת ומצא את הצדדים כשהם מתווכחים והמתלוננת צעקה על הנאשם. הוא ביקש ממנה שתניח לנאשם ללכת וכך היה (פרוטוקול עמ' 23, ש' 24-28). כאשר נשאל אם המתלוננת הראתה לו היכן הכה אותה הנאשם מסר כי הצביעה על האף המדמם והדם על הפנים (פרוטוקול עמ' 23, ש' 21-23). כשנשאל אם עלה לביתם של הצדדים השיב בחיוב ואמר שהכול היה בסדר, אך שבאופן כללי המתלוננת לא שמרה על הסדר והניקיון (פרוטוקול עמ' 23, ש' 31-36).

8. העיד גם החוקר חיים קפויה (ע.ת 4) סיפר שחקר את הנאשם אשר מסר את דבריו באופן חופשי ומרצון, כמו כן הוא ביצע את העימות בין המתלוננת לנאשם (פרוטוקול עמ' 25, ש' 13-8 ו-ש' 20-21). כאשר נשאל מדוע לא נשלח מז"פ לדירה או צולמה הזירה וכן מדוע לא נאספו מצלמות השיב כי לא ניהל את החקירה ורק ביצע את הפעולות (פרוטוקול עמ' 26, ש' 6-9). כאשר נשאל אם הבחין במשהו חריג בחזות של המתלוננת כאשר גבה ממנה את העדות (נ/2) השיב כי אם היה רואה היה כותב ואם לא כתוב אז לא (פרוטוקול עמ' 26, ש' 2-5).

9. לבסוף העיד השוטר משה ניסים (ע.ת 5) אשר הקליד את התמלול של הקלטת 100. התמלול הוסר מהתיק כאמור בהחלטה מיום 22/9/19 ועל כן עדותו לא נדרשת להכרעת הדין. כך גם אין רלוונטיות להכרעת הדין לדיסק השיחה למוקד 100 (ת/3), התמלול (ת/7) ותעודת עובד ציבור של רס"ב לימור אשכנזי (ת/4).

10. לתיק הוגש דו"ח עימות מיום 13/7/17 בין הנאשם למתלוננת (ת/9) אשר בוצע בטרם נחקר הנאשם. המתלוננת סיפרה כי שמעה רעש של משהו שפגע בדלת דירתה ולאחר שפתחה את הדלת נפגעה מבקבוק בפנים (ת/9, ש' 5-6). עוד סיפרה שכאשר פתחה את הדלת ראתה את הנאשם (ת/9, ש' 9). לאחר מכן סיפרה שבחצר איים עליה שירצח אותה ונתן לה אגרוף בצוואר ואז ולנטין יצא וביקש שתיתן לו ללכת (ת/9, ש' 23-24). הנאשם הכחיש את המיוחס וטען שלא היה במסדרון באותה עת (ת/9, ש' 18). כמו כן, הכחיש את כל האירוע בחצר. כאשר נשאל מהיכן החבלות של המתלוננת השיב שאינו יודע (ת/9, ש' 26-30).

11. עוד הוגש מטעם המאשימה מכתב שחרור המתלוננת מהמלר"ד מיום 13/7/17 (ת/5) על פיו

למתלוננת נגרמה בשפה העליונה מימין המטומה עם נפיחות עם חתך שטחי מעל באזור גבה ימינית שם נראתה המטומה ללא פציעה בעור. המתלוננת הלינה גם על כאב בצוואר הקדמי. עוד צוין שהמתלוננת סיפרה שהותקפה על

ידי השכן שלה בכך שזרק לעברה בקבוק זכוכית שגרם לפציעה בשפה ולאחר מכן הכה אותה באגרופים באזור הפנים והצוואר.

12. צורפה תמונה של המתלוננת- 2 תמונות (ת/6) מהם ניתן לראות חבלה משמעותית ודם באזור הפה של המתלוננת, וכן צורף דוח הפעולה ודוח העיכוב מיום 13/7/17 על שם השוטר ראוי עיז אל דין (ת/2 ו-ת/1 בהתאמה).

גרסת הנאשם:

13. הוגשה הודעת הנאשם בחקירה (ת/8). בהודעתו טען הנאשם כי הוא והמתלוננת מסוכסכים בשל אי עמידתה של המתלוננת במטלות המשותפות של הדירה שלהם (ת/8, ש' 22-24). הנאשם הכחיש שזרק בקבוק עם פרחים על דלת דירתה של המתלוננת וכאשר נשאל שוב אם זרק את הבקבוק מאחר וכעס על המתלוננת השיב כי בעצם לא ניתן לכנות את היחסים שלו ושל המתלוננת כריב ומכאן שאין לו מה לכעוס עליה, הוא בכלל היה בחדרו והתארגן לעבודה אליה היה צריך ללכת בשעה 14:50 (ת/8, ש' 27-36). הכחיש שנתן למתלוננת אגרוף בצוואר וכן הכחיש שאיים עליה שיהרוג אותה. כשנשאל אודות החבלות שנגרמו למתלוננת השיב כי בזמן שהיה בחדרו שמע רעש וצעקות, כאשר הציץ למסדרון ראה את המתלוננת ערומה ללא בגדים כשהיא רודפת אחרי החתול שלה ועל הרצפה היו זרוקים אדניות עם פרחים. לדידו, החתול שלה נכנס לחדרו, היא הסתובבה אליו עם הפנים כשהיא עירומה ולדעתו כנראה ירד לה דם מהאף. היא ניגשה לתפוס את החתול והוא זז הצידה והיא צעקה עליו שלא יגע בחתול שלה. הידיים שלה היו מלוכלכות בדם והיא לכלכה לו את המשקוף (ת/8, ש' 45-50). כאשר עומת עם העובדה שבעימות מסר שאינו יודע מהיכן החבלות של המתלוננת ואילו כעת ישנו סיפור שלם הכולל עירום וחתול השיב שלא אמר שלא שמע כלום ושגם כעת אין לו מושג מאיפה החבלות (ת/8, ש' 51-53). הנאשם הכחיש ששבר לה את הצלחות ואף טען כי היא בכלל שומרת את הצלחות שלה בחדרה (ת/8, ש' 54-55). הוסיף לבסוף שידוע לו שהיא פסיכיאטרית (ת/8, ש' 59).

14. הנאשם העיד בבית המשפט כי ביום האירוע היה בחדרו והחל להתארגן לעבודה בסביבות השעה 13:30. הסביר כי התגורר בדירה בה היו 3 יחידות דירה ולדירה מסדרון ומטבח משותף. היחידה של המתלוננת הייתה מול יחידת הדירור בה התגורר (פרוטוקול עמ' 35, ש' 20-25). בשלב מסוים שמע רעש, פתח את הדלת והציץ החוצה מאחר והיה לבוש רק עם חולצה ותחתונים. הוא ראה את המתלוננת ערומה שוכבת על הרצפה עם הראש לכיוון המדרגות. במקביל ראה את החתול של המתלוננת יוצא בריצה מכיוון המטבח המשותף ונכנס לחדרו. המתלוננת קמה והסתובבה אליו וכל החלק התחתון של הפנים שלה היה מלא בדם והיא החלה לרוץ אליו תוך שהיא צועקת לו שלא יהרוג את החתול שלה. תוך כדי שהיא רצה היא ניגבה את הדם מהשפתיים שלה ותפסה את הדלת והמשוף של הדלת של היחידה שלו. כל שהצליח לומר לה זה "מה את השתגעית?". טוען כי שמע ממנה הרבה דברים מטופשים במהלך השנים אך התנהגות כזו הייתה בפעם הראשונה. המתלוננת החלה לצעוק "אני ארצח אותך" והתחילה לגדף אותו. הוא הסתובב לכיוון החתול שהתחבא מתחת למיטה שלו וניסה להוציא אותו, אך החתול יצא וברח (פרוטוקול עמ' 36, ש' 6-19). לאחר מכן כשיצא לעבודה וחלף במטבח המשותף הבחין באדניות פזורות ואדמה וגם בבקבוק עם מים ופרח. הוא פנה לרדת במדרגות שמובילות לחצר שם עמדתה המתלוננת כשהיא לבושה בשמלה ורודה ולא נותנת לו לצאת. היא התקשרה בטלפון וקראה לבעל הבית, ולנטין גולוד, שהורה לה לעזוב אותו לאפשר לו ללכת לעבודה. לאחר שעתיים הגיעה המשטרה למלון "אסטרל" שם הוא עובד ולקחה אותו.

15. בחקירה הנגדית נשאל למי התקשרה המתלוננת והשיב תחילה כי לא יודע ולאחר מכן השיב כי היא רצתה להתקשר למשטרה ואמרה לו שלא תיתן לו ללכת עד שהמשטרה תגיע. ואז כשנשאל אם הבין שהיא מאשימה אותו במה שקרה לה השיב כי הבין שהיא מאשימה אותו שהוא זרק עליה בקבוק רק במסגרת המשפט (פרוטוקול עמ' 37, ש' 4-11). במקביל אישר כי ולנטין שאל אותו אם הכה את המתלוננת והוא השיב בשלילה (פרוטוקול עמ' 37, ש' 19-25). לאחר מכן תיקן את עצמו וטען שפעם ראשונה ששמע המתלוננת מאשימה אותו שהוא זרק עליה את הבקבוק הייתה במשטרה וחזר וטען שבאותו רגע של האירוע לא שמע כלום והאירוע הסתיים בזה שולנטין אמר לה לעזוב אותו והוא הלך לעבודה (פרוטוקול עמ' 38, ש' 1-5). טען כי היה ביחסים לא רעים עם המתלוננת וכי ביום ההולדת שלה בחודש מרץ קנה לה גרביים יפות ויקרות. כשנשאל אם כך מדוע שהמתלוננת תעליל עליו השיב כי תשובה לשאלה הזו ניתן למצוא בתיק הרפואי של המתלוננת בקופת חולים כללית וכי על פי ידיעתו היא מוגבלת פסיכיאטרית (פרוטוקול עמ' 38, ש' 13-24). הנאשם חזר וטען כי לא הבין שהמתלוננת מאשימה אותו בתקיפה שלה (פרוטוקול עמ' 39, ש' 22-28), מנגד ובהמשך העיד שחשב שהמשטרה תקרא לו במכתב ולא בשיחת טלפון וזאת לאחר שעומת עם העובדה שאמר לשוטר שעייב אותו ש"אין לי מושג מה אתה רוצה ממני" (פרוטוקול עמ' 40, ש' 6-7). כאשר עומת עם הודעתו במשטרה שם אמר שהוא מסוכסך עם המתלוננת השיב כי לא הבין והתכוון ליחסים מתוחים אשר לעמדתו כעת אלו שני דברים שונים (פרוטוקול עמ' 40, ש' 8-14). לבסוף טען כי לו כד"ר למדעים, סופר ועיתונאי אין מה להתווכח עם המתלוננת וכי אמר לה שלום, אך לא ניהל איתה שיחות (פרוטוקול עמ' 40, ש' 28-30). כשנשאל מדוע לא סיפר את מה שקרה לטענתו לולנטין כאשר הוא שאל אם הכה אותה טען כי מיהר לעבודה ולא ראה קשר בין האירועים (פרוטוקול עמ' 41, ש' 22-23).

16. הנאשם הגיש מטעמו את הודעות המתלוננת מיום 13/7/17 האחת מהשעה 15:55 (נ/1) והשנייה מהשעה 20:24 (נ/2) וכן את השרטוט של הדירה שנערכה על ידי הנאשם (נ/3).

דין והכרעה:

17. לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת, אני מקבל אותה כמהימנה.

18. גרסת המתלוננת מהווה את העדות המרכזית נגד הנאשם והיא בבחינת עדות יחידה שכן החלק הארי של כתב האישום מתרחש רק בנוכחותה ובנוכחות הנאשם. במקרה של עדות יחידה על ביהמ"ש להזהיר את עצמו לבחון את העדות בקפידה יתירה תוך "אזהרה עצמית" טרם ירשיע בית המשפט על סמך עדות יחידה. יחד עם זאת, כאשר בית המשפט מוצא חיזוק למהימנותה של העדות היחידה בגורמים נלווים חיצוניים לה, כגון: תלונה מידית, או מראה פניו של העד סמוך לאחר המעשה, או ראיות אחרות "התומכות" בעדות היחידה לא יזדקק לאזהרה העצמית (י. קדמי, על הראיות הדין הראי הפסיקה, 471 (חלק ראשון, 2009) (להלן- **קדמי**)).

19. במקרה שלפניי אני מוצא חיזוקים משמעותיים לעדותה של המתלוננת. ראשית המתלוננת הגישה את התלונה באופן מיידי ואף הזמינה את המשטרה במהלך האירוע.

20. חיזוק משמעותי נוסף לגרסת המתלוננת נמצא במסמך הרפואי (ת/5) במסגרתו אובחן שיש למתלוננת המטומה,

נפישות וחתך שטחי בשפה וכן המטומה מעל גבה ימין ורגישות קלה בצוואר מעל "טרכיאה לוע". מדובר במסמך מיום האירוע סמוך לו ויש בו כדי לתמוך בגרסת המתלוננת.

21. חיזוק נוסף לראיות המאשימה הוא דוח הפעולה שרשם השוטר ראוי עיז אל אדין (ת/2) אשר תיאר שהבחין במתלוננת בשמלה ורודה כשהיא נסערת ויורד דם מפיה. למרות שהמתלוננת אינה דוברת את השפה העברית והשוטר עיז אל אדין אינו דובר את השפה הרוסית הצליחה המתלוננת להעביר לו במקום חרף סערת הרגשות שהייתה נתונה בה שהנאשם הוא זה שתקף אותה. על פי דוח הפעולה השוטר עיז אל אדין הגיע למקום תוך 6 דקות. (ראו ת/2 בפרק "פרטי המקרה" וכן בפרק "זמני הסטטוס כפי שדווח ע"י המנוי) ועל כן התנהלות הנאשם שבחר שלא להמתין להגעת המשטרה למרות שידע כי הוזמנה משטרה, כפי שאדרש לכך בהמשך, מחזקת אף היא את גרסתה של המתלוננת.

22. חיזוק נוסף לראיות המאשימה נמצא בעדותו של העד ולנטין גולוד אשר אישר כי שמע את המתלוננת והנאשם מתווכחים, יצא וראה את המתלוננת המדממת חוסמת את הנאשם ומונעת ממנו לצאת מהחצר תוך שהיא טוענת שהנאשם הוא זה שתקף אותה. כלומר, העד אשר אין לו שום אינטרס לסייע למתלוננת ולהיפך עם דעה חיובית יותר כלפי הנאשם (פרו' מיום 10/12/18, עמ' 22, ש' 16-20) תיאר את האירוע בחצר באופן שיש בו חיזוק גרסתה של המתלוננת אשר בזמן אמת ובלהט האירועים המתלוננת הצביעה לפני עד זה על הנאשם כמי שתקף אותה.

23. מצאתי בעיקרי הדברים גרסאות המתלוננת בשתי ההודעות במשטרה, בעימות ובעדות בביהמ"ש שאלו עולות בקנה אחד זו עם זו. בכל אחת מהגרסאות ישנו מוטיב חוזר לפיו המתלוננת שמעה רעש פתחה את הדלת או אז הנאשם זרק לעברה בקבוק זכוכית אשר פגע בה וגרם לה לחבלות בשפה ובפנים. מיד לאחר מכן הזמינה משטרה וניסתה לחסום את הנאשם ולמנוע ממנו ללכת לעבודה, הנאשם התנגד וקילל את המתלוננת, איים עליה וכן הכה אותה. אשר לסתירות הקיימות והועלו על ידי הסנגור, במיעוט פרטים מצד אחד או בהרחבתם מצד שני כמו גם בסדר ההתרחשות, כמו לדוג' אם איים עליה ואח"כ הכה אותו או להיפך, מצאתי שסתירות אלו שוליות שאין יורדות לשורשו של עניין (קדמי, בעמ' 1841 (חלק רביעי, 2009)).

24. מכאן שאין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה עדותה של המתלוננת אינה סדורה ומלאת סתירות משמעותיות אשר יש בהן כדי לפגום במהימנותה. כך, למשל, ב"כ הנאשם הפנה לדוח הפעולה (ת/2) שם לטענתו המתלוננת לא סיפרה את שאירע. טענה זו נדחת שעה אין מחלוקת שהמתלוננת אינה שולטת בשפה העברית ומנגד השוטר אל אדין לא דובר את השפה הרוסית ועל כן אין בהיעדר הפירוט הנטען משום סתירה. יתרה מזאת, דווקא בשל כך שחרף מחסום השפה הצליחה המתלוננת לספר שהנאשם הוא זה שתקף אותה מחזקת את הגרסה כמפורט לעיל. עוד הפנה ב"כ הנאשם לעדות הראשונה של המתלוננת במשטרה שם לטענתו ישנה סתירה ברצף האירועים בכל הנוגע לתקיפה בחצר. לעת היא המתלוננת הייתה מיד לאחר שהותקפה (עוד טרם נבדקה בבית החולים) ועל כן סביר בעיני כי הייתה נסערת וסיפרה את שחוותה בבלי של מידע באופן ספורדי אולם בסופו של יום כלל הפרטים נמצאים גם כאן ובכללם המוטיב חוזר בדבריה. כמו כן, בהודעה השנייה לאחר הביקור במיון חזרה על הדברים תוך פירוט של ציר הזמנים (פרו' מיום 5/2/18, בעמ' 16 ש' 1-2). חיזוק לעמדתו זו אני מוצא בעובדה שכלל לא זכרה כי נחקרה על ידי שוטרת אלא רק זכרה את השוטר אשר גבה את העדות השנייה (פרו' מיום 5/2/18, בעמ' 15, ש' 15).

22-26). ב"כ הנאשם הפנה גם למכתב השחרור מהמלר"ד (ת/5) שם לטענתו היא לא סיפרה על האירוע בחצר. לא מצאתי בטענה ממש שעה שאין רלוונטיות לצורך הטיפול הרפואי לפרט את אופן התרחשות אלא את מה שהביא לפציעה, חבלה בעקבות זריקת הבקבוק והמכה לאחר מכן. למרות האמור, המתלוננת כן ציינה במלר"ד את 'הסיפור' בגדול וכן ציינה שוב כי הנאשם הוא זה שתקף אותה. אשר לסוגיית העצמים שהעלה ב"כ הנאשם תוך הפניה לדוח הפעולה (ת/2) ועדותו של השוטר עיז אל דין אל מול טענת המתלוננת ועדותו של העד ולנטין גולוד, גם אם יש סתירה בין אם מדובר בבקבוק/ עציץ/פרחים/חימר או פלסטיק וכד' לא מצאתי כי מדובר בסתירה אשר יורדות לשורשו של עניין. לבסוף הפנה ב"כ הנאשם לדוח העימות (ת/9), כאשר עיון בו מעלה כי הוא זהה ליתר ההודעות של המתלוננת מבחינת הסיפור וגם כאן הסתירות הקיימות אינן יורדות לשורשו של עניין.

25. מצאתי כי העדויות וההודעות של המתלוננת היו סדורות וקוהרנטיות. יתרה מזאת ישנה אותנטיות בגרסת המתלוננת שעה שהיא מספרת שככל הנראה הנאשם לא חשב שהיא תפתח הדלת כאשר זרק את הבקבוק שגרם לעיקר החבלה (נ/2, ש' 31 ופרו' מיום 5/2/18, עמ' 16, ש' 31).

26. לעומת זאת אין ביכולתי לקבל את גרסת הנאשם שכן היא אינה מתיישבת עם הגיונם של דברים ובעיקר טענתו שלא ידע כלל שהמתלוננת מאשימה אותו בתקיפתה (פרו' מיום 15/9/19, בעמ' 37 ש' 9-13). הנאשם אישר שהבחין במתלוננת כשיש דם על פניה וכן אישר שידע שהמתלוננת התקשרה למשטרה. אמנם תחילה טען שרק ידע שהיא רוצה להתקשר למשטרה, אך לאחר מכן אישר כי היא מנעה את יציאתו עד שהמשטרה תגיע, משמע ידע שהמשטרה בדרך (שם בעמ' 37, ש' 3-5). עוד אישר שנשאל על ידי בעל הבית, ולנטין גולוד, אם הכה את המתלוננת שעה שזו חסמה את יציאתו מהחצר (שם בעמ' 37, ש' 23-25). כל זאת בצירוף העובדה שהנאשם חזר והדגיש כי הינו בעל השכלה גבוהה (שם בעמ' 35, ש' 17-18 ועמ' 40, ש' 29) וחזקה שהוא ניחן בהיגיון בריא, שכל ישר ויכולת הבנה מביאים לכדי מסקנה שלא לקבל את גרסתו שלראשונה גילה שהמתלוננת מאשימה אותו בתקיפתה רק במסגרת חקירתו במשטרה. משכך, אני רואה בהתנהגותו של הנאשם לאחר האירוע, כך שמיהר לצאת לעבודתו משום שהיה 'צריך' לצאת לעבודה למרות שידע שהמשטרה בדרך (בטענה כי לא ראה קשר בין האירוע לבין זה (שם, בעמ' 41, ש' 23)) וכן כפי שנהג במסגרת העיכוב באומרו לשוטר עיז אל דין "אין לי מושג מה אתה רוצה ממני" (ת/1) משום ניסיון להרחיק עצמו מהאירוע.

27. התנהגות זו של הנאשם כאילו לא ידע בכלל על מה מדובר וכאילו הוא לא קשור לאירוע הינה דוגמה להתנהגות של "הרחקה עצמית" ממעשה העבירה אשר הפסיקה ראתה בה כהתנהגות מפלילה במהלך חקירה. מדובר בעצם בהתנהגות לאחר מעשה אשר יש בה ביטוי חיצוני לאשמה, דהיינו בהיעדר הסבר אחר, כך מתנהג מי שמרגיש אשם. (ראה קדמי, חלק ראשון בעמ' 311-313).

28. כך גם לגבי הסתירה בקשר למערכת היחסים בינו לבין המתלוננת אשר יכול ותצביע על המניע לאירוע כולו. תחילה טען הנאשם בעדותו במשטרה שהם בסכסוך (ראה ת/8, ש' 22) בעדותו בביהמ"ש טען תחילה שהיו ביחסים לא רעים ושקף קנה לה מתנה ביום הולדתה במרץ (פרו' מיום 15/9/19, בעמ' 38, ש' 14-15). לאחר מכן טען שאינו מסוכסך איתה והיחסים היו "רק" מתוחים (שם, בעמ' 40, ש' 9-14) בהמשך טען שהוא כד"ר למדעים אין על מה להתווכח עם המתלוננת שכן לא ניהל איתה שיחות (שם, בעמ' 40, ש' 29-30).

29. אשר לגרסתו כי המתלוננת נפלה לאחר שרדפה אחרי החתול שלה, גם כאן ישנן סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין שעה שבעימות בין הצדדים טען שלא יודע איך נגרמו החבלות (ת/9 ש' 30), בעדותו שנגבתה לאחר מכן טען שהבחין במתלוננת כשהיא ערומה ורודפת אחרי החתול שלה עם דם מהפה (ת/8, ש' 46-50) ואילו בחקירתו בבית המשפט טען כי הבחין תחילה מתלוננת כשהיא שוכבת על הרצפה עם הפנים כלפי מטה ורק כשהיא קמה ראה את הפנים שלה כשהן חבולות (שם, בעמ' 41, ש' 19-22). בכל גרסה הנאשם הוסיף פרטים מהותיים אשר יש בהם כדי לפגוע במהימנות.

30. מכל המקובץ אני מעדיף את גרסת המתלוננת בצירוף כלל הראיות המחזקות כמפורט לעיל וזאת על פני גרסת הנאשם אשר אינה מהימנה עלי.

31. לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה ישנם מחדלי חקירה כה חמורים באופן הפועל לחובת המאשימה בבחינת אי הבאת עדויות אשר יכול וישפכו אור על האירוע מבחינה עובדתית שכן התשתית הראייתית שהובאה על ידי המאשימה כמפורט לעיל חזקה דיה. יתרה מזאת, הנאשם לא זימן לעדות את החוקר שניהל את החקירה שהיה ביכולתו להסביר על אופן הפעולות. (עדותו של השוטר חיים קפויה נלמד כי אמנם ביצע את פעולות החקירה אך הוא לא ניהל אותה).

32. אשר לעבירת היזק בזדון כאמור גם בסיכומים מטעם המאשימה אני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

סוף דבר:

33. בסיכומי של דבר, אני מקבל את גרסת המתלוננת ודוחה את גרסת הנאשם. שוכנעתי, מעבר לספק סביר, כי הנאשם שהוא שתקף את המתלוננת כמתואר בכתב האישום.

34. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בפציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

35. אני מזכה את הנאשם מעבירה של היזק לרכוש במזיד.

**ניתנה והודעה היום כ' אייר תש"פ,
14/05/2020 במעמד הנוכחים.**

**מרדכי (מוטי) לוי, שופט
סגן נשיאה**

הוקלדעלידיענברסבן